

Arrest

nr. 68 599 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met referentenummer REGUL 6606.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUWELS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 mei 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 7 april 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de maand "saur" van 1373 (april 1994 volgens de Gregoriaanse kalender) en dus nog minderjarig te zijn. U verklaart geboren te zijn in Qalai Shada, in Kabul-stad. U bent een Hazara en bezit de sjiietische geloofsovertuiging. Op jonge leeftijd verhuisde uw familie naar Pakistan omwille van de burgeroorlog. U verbleef ongeveer vier jaar in Peshawar alvorens op negenjarige leeftijd terug te keren naar Kabul. Uiteindelijk verhuisde u naar de wijk Karte Seh, waar u het grootste deel van uw leven doorbracht. U had gedurende ongeveer één jaar een geheime relatie met Z.(...), de dochter van de Afghaanse vicepresident K.(...) K.(...). U leerde haar kennen nadat uw neef trouwde met een nicht van K.(...) K.(...). Jullie zagen elkaar bijna dagelijks en belden geregeld. U wou met haar trouwen, maar uw vader vond u nog te jong. Uw broer A.(...) M.(...) H.(...) moest eerst trouwen. Uiteindelijk stemde uw vader toch in en vroeg hij uw oom H.(...) S.(...) Y.(...), een parlamentslid, om K.(...) K.(...) naar de hand van Z.(...) te vragen. Uw oom vroeg echter aan K.(...) K.(...) of zijn eigen zoon H.(...) Y.(...), een secretaris van K.(...), met Z.(...) kon trouwen. Eén week later werd het aanzoek door K.(...) aanvaard. U verklaart dat dit tegen de zin van Z.(...) was. U bleef met haar contact houden via de telefoon. Op 15 hout 1388 (6 maart 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) besloten jullie samen te vluchten naar Pakistan. Aan een checkpoint in Sorubi stond een zoon van K.(...) jullie echter op te wachten. Hij zond zijn zus terug en u werd in een politievoertuig naar het provinciebureau van Kabul gebracht. U werd gevangen genomen en beschuldigd van ontvoering. Tijdens uw gevangenschap kwamen uw neven en de broer van het meisje langs. Ze vertelden u dat u hun eer had geschonden. Na ongeveer één maand werd u overgeplaatst naar Pule Charchi. Onderweg echter stopte de auto en de commandant liet u gaan. U verklaart dat uw vader dit geregeld had met R.(...), een officier in de gevangenis. R.(...) contacteerde tegen betaling de commandant die, eveneens tegen betaling, een ongeluk en ontsnapping in scène zette. Uw vader was bij de opgezette ontsnapping aanwezig en vertelde u tijdens de rit naar Ghazni dat, terwijl u vastzat, uw neven bij u thuis waren langs geweest en hem en uw moeder hadden geslagen. Uw broer H.(...) hadden ze naar het politiebureau gebracht. Uw vader wist u ook te vertellen dat K.(...) een brief naar de gevangenis had gestuurd met de vraag u te vermoorden. Uw broer werd uiteindelijk terug vrijgelaten. Op 16 hamal 1389 (5 april 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. U reisde vanuit Kabul naar Ghazni. Via Iran en een aantal onbekende landen en plaatsen kwam u uiteindelijk in België aan op 6 mei 2010 waar u diezelfde dag asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor en een recent artikel betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 25 mei 2010 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goeie schatting is. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is, kan dan ook worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen. Uit het geheel van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw beweerde verboden relatie met Z.(...), de dochter van de vice-president van Afghanistan, niet aannemelijk hebt gemaakt. Verder bevat uw relaas diverse vaagheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan. Zo is het merkwaardig dat uw vader blijkbaar aanvankelijk tegen een huwelijk gekant was omdat hij u te jong vond, maar nadien blijkbaar toch akkoord ging met een huwelijk tussen u en Z.(...) (CGVS p. 16). Uw oom zou echter in de plaats van voor u, voor zijn zoon de hand van Z.(...) gevraagd hebben, maar u kon niet verduidelijken wanneer dat huwelijksaanzoek plaatsgevonden had (CGVS p. 19). Zo blijkt verder dat u niet hebt geprobeerd om uit te zoeken wat er met uw vriendin gebeurd is nadat jullie werden tegengehouden door haar broer aan het checkpoint in Surobi. Als verklaring hiervoor geef u aan dat u nadien in de gevangenis zat en enkel aan uzelf kon denken. Als u wordt gevraagd of u haar dan hebt proberen te contacteren eens u in België was, verklaart u dat u een tiener was toen u hier aankwam en zeer lang geen contact hebt gehad met uw familie. Zoals hierboven al opgemerkt kloppen uw verklaringen omtrent uw jeugdige leeftijd niet en is vastgesteld dat u op zijn minst in mei 2010 al meerderjarig was. Er kan dus worden verwacht dat u in staat was om op zijn minst een serieuze poging te ondernemen om te weten te komen wat er met uw vriendin gebeurd is. U ging naar een bepaald bureau om uw familie te vinden, maar dat was niet hulpvol (CGVS p. 20). Uiteindelijk ontmoette u in België een zekere N.(...), die uw broers nummer en adres wist te vinden. U contacteerde hem ondertussen al een drietal keer (CGVS, p. 8-9, 20). Hieruit blijkt dat u duidelijk enige moeite hebt gedaan om uw broer te kunnen contacteren. Om die reden is het merkwaardig dat u nooit hebt geprobeerd Z.(...) zelf te contacteren en dit terwijl jullie in Afghanistan wel vaak telefonisch contact hadden met elkaar (CGVS, p. 16-19). Als u wordt gevraagd of u dan aan uw broer hebt gevraagd wat er met Z.(...) gebeurd is, weet u enkel te vertellen dat uw broer zei "dat ze nu vrij is" (CGVS, p. 20). Wat hij daarmee bedoelde is uit uw verklaringen niet duidelijk. Het is eigenaardig dat u zo weinig moeite hebt gedaan om te vernemen wat er verder zou gebeurd zijn met het meisje met wie u ongeveer een jaar een geheime relatie zou hebben gehad, en met wie u gedurende die periode bijna dagelijks contact had (CGVS, p. 18). Daarbij komt dat jullie liefde voor elkaar zelfs zo groot was

dat jullie tegen de wil van de familie in met elkaar wilden trouwen en na een mislukt huwelijksaanzoek zelfs besloten te vluchten naar Pakistan, waardoor jullie beiden en zeker uw vriendin gezien de Afghaanse context van eremoorden, een enorm risico liepen (CGVS, p. 16-17, 19). Gezien uw geringe interesse in het lot van dit meisje rijzen er ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaring een verboden relatie met haar te hebben onderhouden. U beweert tevens dat Z(...) de dochter is van K(...) K(...) (CGVS, p. 16) en vernoemt hem spontaan als er wordt gevraagd naar invloedrijke families en vermeldt ook spontaan zijn precieze woonplaats. Als u echter expliciet wordt gevraagd wat u weet over K(...) K(...) verklaart u een familierelatie met hem te onderhouden omdat uw neef getrouwd is met een nicht van K(...) K(...). Als daarop voor een tweede maal wordt gevraagd wat u over hem weet, geeft u enkel mee dat hij de eerste adviseur is van de president, wat zeer algemene informatie is (CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat u slechts zo weinig weet over de activiteiten van de vader van het meisje met wie u een jaar een relatie zou hebben gehad. Des te meer omdat het hier gaat om een politieke figuur met een zeer hoge functie binnen de Afghaanse maatschappij (zie administratieve dossier) en u later tijdens het gehoor verklaart dat Z(...) soms wel over haar vader sprak (CGVS, p. 19). Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u zelf uit een zeer politiek geëngageerde familie zou komen. Zo verklaart u dat uw oom H(...) S(...) Y(...) senator is in het parlement, dat uw neef H(...) Y(...) secretaris is van K(...), dat uw broer bij de onafhankelijke verkiezingscommissie werkt en ook de dochter van uw oom M(...) Y(...) daar een belangrijke functie bekleedt (CGVS, p. 6-7, 9, 14). Dit in het achterhoofd houdende is uw gebrek aan politieke kennis doorheen uw verklaringen zeer merkwaardig te noemen en houdt het ook een bevestiging in van bovenstaande bedenkingen rond de geloofwaardigheid van uw relatie met de dochter van K(...) K(...). U beweert dat H(...) D(...) M(...) de laatste gouverneur was van Kabul toen u nog in Afghanistan was en dat de gouverneurs iedere zes maand worden vervangen (CGVS, p. 13). Op het moment van uw vertrek uit Afghanistan was echter Z(...) M(...) gouverneur van Kabul, zoals blijkt uit de bijgevoegde informatie. Hij werd aangesteld in juli 2009 en u vertrok pas op 5 april 2010. Daarnaast geeft u steeds zeer weinig achtergrondinformatie bij zelfgenoemde of door het CGVS aangebrachte politieke figuren zoals H(...) D(...), M(...), Z(...) M(...) en K(...) K(...) (CGVS, p. 13-14). U blijkt enkel te weten dat er presidentsverkiezingen waren in augustus 2009 en beweert niet in Afghanistan te zijn geweest bij vorige verkiezingen (CGVS p. 15). Nochtans zou u naar Afghanistan zijn teruggekeerd toen u negen jaar oud was, waardoor u dus wel al in het land verbleef ten tijde van de presidents- en parlementsverkiezingen van respectievelijk 2004 en 2005 (CGVS p. 5). Uw verklaring dat u niet geïnteresseerd bent in politiek en bijvoorbeeld niet naar televisie keek is gezien uw familiale achtergrond, het feit dat uw broers bijvoorbeeld wel televisie keken, en gezien uw graad van scholing geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige politieke kennis (CGVS, p. 13). Er dienen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen omtrent uw eigen familieleden, en omtrent uw relatie met de dochter van een gekende politieke figuur in Afghanistan. Tot slot verklaart u dat u na uw mislukte poging om naar Pakistan te vluchten een maand lang gevangen hebt gezeten in Kabul en werd beschuldigd van ontvoering. U hebt echter geen idee of er tegen u ooit een officiële aanklacht wegens ontvoering is opgesteld (CGVS, p. 20-21). Verder hebt u de in scène gezette ontsnapping op de dag van uw transfer onvoldoende aannemelijk gemaakt. Het is onwaarschijnlijk dat zowel de commandant als officier R(...) het risico zouden willen lopen een gevangene, die op uitdrukkelijk verzoek van de vice-president van Afghanistan onder geen beding mocht worden vrijgelaten, tegen simpele betaling te laten ontsnappen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling. U hebt een artikel voorgelegd betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Hierover dient het volgende te worden vermeld. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatile karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de

veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen . Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het document dat u hebt aangevoerd vermoegt niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen. Uw taskara dient hoogstens als bewijs van uw nationaliteit en identiteit. Behoudens uw beweerde minderjarigheid worden deze niet in twijfel getrokken. Bovendien legt u van uw vermeende verboden relatie en de problemen die u daardoor zou hebben gekend geen enkel begin van bewijs voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kritiek levert op de beslissing van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie van 8 juni 2010 (stuk 13, beslissing Dienst Voogdij).

2.2. De Raad merkt op dat de beslissing van de Dienst Voogdij geen individuele beslissing is die genomen werd met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals bedoeld in artikel 39/1, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tegen een beslissing van de Dienst Voogdij kan bijgevolg enkel op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 een beroep worden ingediend bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening ervan, zodat de Raad *in casu* onbevoegd is wegens gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van "1° Protocol 1967 betreffende de status van vluchteling art. 1.2". Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak en bovendien onzorgvuldig is tewerk gegaan. Volgens hem dient te worden vastgesteld dat "bij het nemen van de bestreden beslissing verzoeker wordt afgerekend op zijn leeftijd en de beslissing tot leeftijdsbepaling ten onrechte als een argument wordt gebruikt om het verzoek tot asiel van verzoeker af te wijzen". Vooreerst dient, aldus verzoeker, te worden opgemerkt dat hij zich uitdrukkelijk niet akkoord verklaarde met het resultaat van zijn leeftijdsonderzoek. Verzoeker merkt vervolgens op dat hij in het bezit is van een taskara, dat dient te worden benadrukt dat de authenticiteit van de taskara door de Dienst Voogdij niet in twijfel wordt getrokken en dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de Dienst Voogdij de inhoud van de taskara gewoon naast zich neerlegt zonder daar een reden voor te geven en ze haar standpunt blijft steunen op het medisch onderzoek. Volgens verzoeker dient bij de beoordeling van zijn leeftijd te worden uitgegaan van de originele geboorteakte of een gelijkaardig document uit het land van herkomst. De bewijswaarde van zulk een document dient immers, aldus verzoeker die hiervoor naar bepaalde

rechtsleer verwijst, groter te worden beschouwd dan die van een medisch leeftijdsonderzoek. Bijkomend dient, zo stelt verzoeker, te worden opgemerkt dat de medische leeftijdsbepalingstesten niet onfeilbaar zijn en er dienvolgens niet zonder meer op kan worden gesteund om te oordelen dat de niet-begeleide minderjarige meerderjarig zou zijn. Verzoeker verwijst vervolgens naar een advies van de Nationale Raad van de Orde van geneesheren, dat bij zijn verzoekschrift is gevoegd. Opnieuw verwijzend naar doctrine, oppert verzoeker dat er tot op vandaag geen enkele wetenschappelijke methode bestaat die toelaat de leeftijd van een persoon tot op de dag juist te bepalen. Eigenlijk dient, zo vervolgt hij, op basis van dit alles geconcludeerd te worden dat de Dienst Voogdij na kennisname van de taskara en van het medisch onderzoek had moeten vaststellen dat hij minderjarig is, minstens dat er twijfel bestaat omtrent zijn leeftijd. Verzoeker meent dat deze twijfel in zijn voordeel speelt. Volgens hem heeft de commissaris-generaal blijkbaar geen rekening gehouden met de vermeldingen op de taskara waarvan de authenticiteit, zo oppert hij, niet wordt betwist, maar heeft hij zijn beslissing laten steunen op de resultaten van het leeftijdsonderzoek die, zo meent hij, onmogelijk de exacte leeftijd kunnen bepalen en onderhevig zijn aan kritiek. Verzoeker houdt dan ook terecht, zo meent hij, vast aan zijn minderjarigheid zoals die blijkt uit de taskara. Verzoeker betoogt verder dat het leeftijdsonderzoek een groot stuk onzekerheid in zich houdt en merkt in die zin op dat *“Le CCNE français conclut que: “Ainsi, la détermination de l’âge d’un enfant ou d’un adolescent reste, en l’état des connaissances et des techniques actuelles, une procédure qui comporte une part importante d’imprécision; les adolescent peuvent être déclarés plus âgés qu’ils ne sont ou au contraire plus jeunes, par l’examen clinique de la puberté ; l’incertitude est même la plus grande entre 15 et 20 ans”*. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had, zo oppert verzoeker, geen gevolgtrekkingen mogen maken uit het leeftijdsonderzoek dat voor kritiek en twijfel vatbaar is, en dit te zijnen nadele. Verzoeker betoogt voorts dat het uiteraard niet kan dat men hem bij de beoordeling van een asielrelaas ten gronde verwijt ongeloofwaardig te zijn betreffende zijn leeftijd *“quo non-”* en dat men de lijn van ongeloofwaardigheid zonder meer doortrekt naar de rest van zijn asielverhaal. Zelfs als zou hij ongeloofwaardig zijn betreffende zijn leeftijd, dan impliceert dit volgens verzoeker nog niet dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. De commissaris-generaal heeft zich, zo werpt hij vervolgens op, ten onrechte gebaseerd op elementen van leeftijd die niet ter zake dienend zijn bij de beoordeling van het asielverhaal. Verzoeker poneert dat hij volkomen duidelijk is geweest in zijn verklaringen omtrent de groeiende relatie met Z., dat zij beiden na een eerste kennismaking naar elkaar toegroeiden, dat hij eerst bij zijn vader over een mogelijk huwelijk polste en hem daarna over zijn relatie met S. vertelde, waarop besloten werd een huwelijksaanzoek ten huize van het meisje te doen, wat zeker niet merkwaardig te noemen is, dat hijzelf niet bij het huwelijksaanzoek aanwezig was zoals uit zijn verklaringen blijkt en het dan ook begrijpelijk is dat hij de juiste datum van het aanzoek niet kent, dat hij en het meisje contact bleven houden met elkaar en besloten om samen te vluchten en dat zij tijdens hun vlucht echter werden onderschept met als gevolg dat het meisje naar huis werd teruggeleid en hij als kidnapper werd opgepakt en gevangengezet. Verzoeker vervolgt met te stellen dat het voor hem duidelijk was dat het meisje naar huis werd gebracht. Wat er verder met haar gebeurde, kon hij, zo oppert hij, onmogelijk vragen vanuit de gevangenis. Hij voegt eraan toe dat hij eigenlijk in de eerste plaats bezig was met het redden van zijn eigen hachje. Aangezien de vlucht was mislukt, was het, aldus verzoeker, voor hem niet aangewezen om het meisje te contacteren omwille van zijn eigen veiligheid en die van het meisje. Verzoeker merkt verder op dat hij erin geslaagd is om vanuit België contact te leggen met zijn familie in Afghanistan en hierbij wel degelijk naar Z. te hebben gevraagd. Hij stelt dat zijn broer hierop geantwoord heeft en dat hij uiteraard niet meer kan zeggen dan dat wat verteld werd door zijn broer, van wie niet geweten is hoeveel hij zelf wist of kon weten over de actuele situatie van het meisje. Het is, zo oppert verzoeker, best mogelijk dat niemand nog op de hoogte is van het doen en laten van het meisje. Verzoeker betoogt verder dat hij omwille van het meisje werd opgepakt en vastgehouden, dat dit iets doet met een mens en hij de boodschap had begrepen dat het geen zin had om aan te dringen, dat het zich neerleggen bij de zaken omdat ze anders zijn uitgedraaid dan verwacht en gepland is uiteraard geen synoniem van een geringe interesse is en dat hieruit afleiden dat zijn relatie met Z. hierdoor ongeloofwaardig is, derhalve niet ernstig is. Verzoeker voegt bij zijn beroepschrift een foto van hem met Z. Verzoeker merkt op wel degelijk uit een familie te stammen die actief bezig is met politiek. Hij is echter, zo stelt hij, niet geïnteresseerd in politiek, wat naar zijn mening nog geen reden is om te twifelen aan zijn afkomst en aan zijn relatie met Z. Politiek is, aldus verzoeker, uiteraard geen gespreksonderwerp voor twee geliefden. Verzoeker meent dat hij ten onrechte wordt afgerekend op zijn gebrekkige kennis van de politiek, dit *“terwijl hij zich helemaal niet beroept op politieke gronden om asiel aan te vragen”*. Het toeval wil alleen, aldus verzoeker, dat het meisje de dochter is van een politicus. Verzoeker werpt verder op dat hij heeft verklaard dat zijn ontsnapping georganiseerd werd met de hulp van derden die door zijn vader werden betaald, dat tegen betaling het onmogelijke mogelijk is in Afghanistan, dat dit de realiteit is en dat hij inmiddels familie heeft gevonden in België, mevrouw S.Y. en haar echtgenoot A.A., die bereid zijn om een getuigenis voor hem af te leggen. Verder dient volgens

verzoeker vastgesteld te worden dat zijn problemen naar aanleiding van de feiten aangaande waarachtigheid, eer en eerwraak niet en/of onvoldoende werden onderzocht. Indien er, zo vervolgt hij, twijfel mogelijk zou kunnen zijn aangaande enkele punten van ondergeschikt belang, dient er in hoofdde rekening te worden gehouden met de veelheid van objectieve elementen die hij heeft voortgebracht, die zijn verhaal bevestigen en blijk geven van zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Met betrekking tot de weigering in zijnen hoofde van de subsidiaire beschermingsstatus oppert verzoeker dat hij afkomstig is uit Kabul, dat dit blijkbaar als zijnde een veilig gebied wordt beschouwd en dat dit standpunt wordt tegengesproken door de recente berichtgeving over Kabul, waar aanslagen plaatsvinden met de regelmaat van de klok en *“reëel risico op ernstige schade voor zijn burgers”*.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, vast dat verzoeker vasthoudt aan zijn minderjarigheid, terwijl uit wetenschappelijk onderzoek gebleken is dat deze ongeloofwaardig is, waardoor mag worden verwacht dat verzoeker duidelijke en coherente verklaringen aflegt. Nochtans blijken de verklaringen van verzoeker vaag en vertoont hij weinig interesse in het lot van de vriendin waarmee hij gedurende ongeveer een jaar een geheime relatie zou hebben gehad. Daarnaast beweert verzoeker dat zijn vriendin de dochter was van de eerste adviseur van de president, maar weet hij zeer weinig over diens activiteiten, terwijl hij verklaart zelf uit een politiek geëngageerde familie te komen. Verzoekers gebrek aan politieke kennis doet vraagtekens rijzen bij zijn asielrelaas. Verzoeker beweert ten slotte een maand lang vastgezet te hebben in Kabul op beschuldiging van ontvoering en te zijn ontsnapt wat weinig geloofwaardig is. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd gevoegd besluit de commissaris-generaal dat er actueel in Kabul voor burgers geen reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.4. De beoordeling van de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 29 april 2011, nr. 6874 (c)). De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde onzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat voor de beoordeling van zijn leeftijd voorrang dient te worden gegeven aan de gegevens op de ‘taskara’ die hij heeft neergelegd boven het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. Vooreerst blijkt uit niets dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 8 juni 2010 (zie punt 2.2), waardoor de Raad de resultaten van het leeftijdsonderzoek, waarbij de leeftijd van verzoeker op 20,3 jaar werd geschat, als vaststaand beschouwt. Verder kan aan de ‘taskara’ die verzoeker zou hebben neergelegd en waarvan een kopie in het administratief dossier kan worden gevonden (stuk 17, Documenten, Taskara) slechts zeer beperkte bewijswaarde worden toegedicht. Zo blijkt uit de informatie die door de verwerende partij aan haar nota met opmerkingen werd toegevoegd (Nota met Opmerkingen, bijlage, SRB Afghanistan – Corruptie en valse documenten 01/10/2010) dat Afghaanse documenten op eenvoudige wijze tegen betaling kunnen worden verkregen zowel in Afghanistan als in het buitenland. Bovendien gaf verzoeker ter terechtzitting zelf aan dat de 13-jarige leeftijd in 2007 op zijn ‘taskara’ louter werd vermeld op grond van gegevens waarover zijn school beschikte en waarbij de correctheid van deze gegevens niet gegarandeerd is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins worden bijgetreden en dient de wetenschappelijke bepaling van zijn leeftijd voorrang te krijgen op de vermeldingen op zijn ‘taskara’.

3.5. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de ongeloofwaardigheid van zijn minderjarigheid zonder meer doortrekt naar zijn asielrelaas, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden

beslissing. In de beslissing wordt enkel gewezen op het feit dat van verzoeker, gezien het feit dat hij als meerderjarig dient te worden beschouwd, duidelijke en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Verzoeker komt echter niet verder dan het louter herhalen van zijn asielmotieven wat uiteraard niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Zijn verklaring dat hij zelf niet aanwezig was bij het huwelijksaanzoek kan niet als rechtvaardiging dienen voor zijn onwetendheid over dergelijk belangrijk aspect (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/03/2011, p. 19).

3.6. Van een asielzoeker mag een niet-aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Verzoekers verklaring dat hij in eerste instantie bezig was zijn eigen hachje te redden waardoor hij niet informeerde naar het lot van zijn vriendin Z., kan bezwaarlijk worden aanvaard als rechtvaardiging voor zijn verzuim om tot op heden niet te hebben gepoogd contact met haar te leggen (*Ibid.*, p. 9). Verzoekers blote bewering dat mogelijkerwijs niemand nog op de hoogte is van het doen en laten van het meisje is weinig geloofwaardig gezien de maatschappelijke positie die haar vader volgens zijn verklaringen bekleedde (*Ibid.*, p. 14, cf. *infra*). Aangezien verzoeker blijkens zijn relaas enorme risico's nam door zijn vriendin te kidnappen en naar Afghanistan te brengen, kan niet worden aanvaard dat hij zich zomaar neerlegt bij het feit dat de zaken anders zijn uitgedraaid. Ter staving van zijn beweerde relatie met Z. legt verzoeker een afdruk van een foto neer waarop zij beiden, zo beweert hij, samen staan afgebeeld. Uit deze print kan echter, zo merkt de Raad op, geenszins worden afgeleid dat de dame die aan verzoekers zijde staat afgebeeld de genaamde Z., dochter van de Afghaanse vice-president betreft. Het betreft hoe dan ook geen originele foto, doch slechts een print ervan, welke overigens zeer duidelijk met een fotobewerkingsprogramma blijkt te zijn bewerkt, net zoals de andere door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde afdruk van een foto. Verzoeker legt naast deze twee uitgeprinte foto's, geen enkel document neer ter staving van zijn asielverklaringen. Uit het geheel van die verklaringen dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde verboden relatie met Z. allerminst aannemelijk maakt. Zo is het onder andere zeer opmerkelijk te noemen dat verzoeker slechts bijzonder weinig afweet van Karim Khalili, de vader van het meisje met wie hij een jaar een relatie zou hebben gehad én als vice-president nochtans een politiek figuur met een zeer hoge functie binnen de Afghaanse maatschappij. Gevraagd naar wat hij over Karim Khalili weet, kon verzoeker, die aan de commissaris-generaal nochtans verklaarde dat Z. soms wel over hem sprak, niets meer vertellen dan dat hij een familierelatie met hem onderhoudt omdat zijn neef met een nicht van hem getrouwd is (*Ibid.*, p. 14). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens een tweede maal naar Karim Khalili vroeg, gaf verzoeker enkel mee dat hij de eerste adviseur is van de president, wat echter zeer algemene informatie is (*Ibid.*, p. 14). De Raad hecht, inzonderheid gelet op het manifeste gebrek aan bewijsstukken, geen geloof aan de feiten zoals ze door verzoeker werden weergegeven waardoor hij zijn aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk maakt.

3.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.8. Met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, sluit verzoeker zich aan bij het standpunt dat de veiligheidssituatie in Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker is het echter oneens met de informatie die aan het administratief dossier werd gevoegd en waaruit blijkt dat er asymmetrische aanvallen voorkomen, doch geen "open combat" wordt gevoerd. Het geweld in de hoofdstad (en haar belangrijkste invalswegen) bestaat, blijkens die informatie, vooral uit bembommen en zelfmoordaanslagen. Het is vooral gericht tegen "high profile" doelwitten, zoals ambassades en overheidsgebouwen, waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd en de impact van het geweld op hun leven is eerder beperkt te noemen. Uit de informatie blijkt ook dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is, dat het eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad, dat het vanaf 2010, dit in contrast met de toename in de rest van het land, is afgenomen en de veiligheidstoestand in de stad rustig kan worden genoemd (stuk 18, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – "Afghanistan"- Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul' 17/08/2010, update op 20/01/2011). Verzoeker brengt hiertegen in dat "dit standpunt wordt tegengesproken door de recente berichtgeving over Kabul waar aanslagen plaatsvinden met de regelmaat van een klok en reëel risico op ernstige schade voor zijn burgers" (Verzoekschrift, p. 8). Hij concretiseert zijn bewering echter op generlei wijze en brengt dienaangaande geen enkel objectief gegeven aan. Zijn algemeen en ongestaafde betoog is dan ook niet bij machte de objectieve, zeer

gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie opgenomen in het administratief dossier te weerleggen. Uit deze informatie blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

3.9. Er werd geen schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of het protocol, noch van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Over de kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN